

Маринъ.

Ний сме пътници и отиваме за Търново.

Балкански.

Че пътовате и че пътътъ, по който вървите може да ви заведе въ Търново, това е излишно да ми го казвашъ, пътнице. Страхъ тъ бърка езикъ тъ ти. Ти забравяшъ, че говоришъ на приятелъ. Приятелю, никой нѣма мисль да ти задава питаніе и да ти иска отговори. Това е работа на съдници ти. Па и ако ти се случи да излѣзешъ нѣкога прѣдъ тѣхъ, пази се да показвашъ смущение. Честитъ виновний, който може да го укрие! . . . Не сте да не знаете тия работи, не ли? . . .

Маринъ.

Ний сме невинни пътници . . .

Тахсинъ паша, (въ себе-си).

Не е на добро. Райтъ билъ далъ да спася глава та си. Што! о Господи, всички ти ми мечтания единъ злодѣй ште ги смаже въ прѣстите ти на ръцѣтъ си! . . .

Балкански.

За невинността та ви има охално да размишлява мрътвий ви другаръ. Тя не ни влиза въ работа. Да дойдемъ на същественний въпросъ. Не ште има да се сърдимъ за познайнство то си. Между людіе разбрани разясненията иматъ всякога добра сетнина, стига да са откровени и искрени. Приятели, повтарямъ ви, нѣма отъ какво да се боите. Лицата ни може да не говорятъ въ наша полза, нъ сърдцата ни са доста голѣми за да простятъ на всички ти злодѣйци, ако биха паднали въ ръцѣтъ ни.

Тахсинъ паша.

Ний сме безъ заштита . . .

Балкански.

И вѣнъ отъ всяка опасностъ. Рѣка въоружена за свободата нѣма никога да се вдигне надъ човѣкъ, който нѣма съ какво да се брани . . . Вий се боите . . . Разбравамъ . . . Тамъ дѣто мъчителство то е удушило всяко чувство благородно — дума та се не дава прѣди